

RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN

ARREST

nr. 17.837 van 28 oktober 2008
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische Staat, vertegenwoordigd door de minister van Migratie- en
asielbeleid.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien de verzoekschriften die X, die verklaart staatloos te zijn, op respectievelijk 5 en 8 juli 2008 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Migratie- en asielbeleid van 6 juni 2008 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9, 3de lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk wordt verklaard.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de regelmatig gewisselde memories.

Gelet op de beschikking van 5 september 2008, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 24 oktober 2008.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. CAMU.

Gehoord de opmerkingen van advocaat J. HELSEN, die verschijnt voor verzoekende partij en van advocaat N. LUCAS, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoeker verklaart staatloos te zijn.

Op 7 december 2005 dient verzoeker een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9, 3de lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna verkort geciteerd Vreemdelingenwet).

Op 23 oktober 2007 wordt verzoeker door de rechtbank van eerste aanleg van Antwerpen erkend als staatloze.

Op 28 november 2007 dient verzoeker samen met zijn echtgenote opnieuw een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9 ter Vreemdelingenwet.

Op 20 februari 2008 neemt de gemachtigde van de minister van Binnenlandse Zaken een beslissing waarbij de aanvraag op grond van artikel 9 ter van 28 november 2007 onontvankelijk wordt verklaard.

Tegen voormelde beslissing van 20 februari 2008 dient verzoeker een beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Op 26 juni 2008 wordt het beroep verworpen door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen bij arrest nr. 13.126.

Op 6 juni 2008 neemt de gemachtigde van de minister van Migratie- en asielbeleid een beslissing waarbij verzoekers aanvraag van 7 december 2005 op grond van artikel 9, 3de lid Vreemdelingenwet onontvankelijk wordt verklaard. Dit is de bestreden beslissing die als volgt gemotiveerd wordt:

“(…)

De buitengewone omstandigheden, bedoeld bij artikel 9 §3, zijn deze die verzoeker verhinderen de aanvraag in te dienen bij de daartoe bevoegde diplomatieke vertegenwoordiging. Echter, de motieven die betrokkene inroept, te weten: cursussen Nederlands gevolg te hebben, pogen om vriendschappen en sociale contacten te leggen en staatloze verklaard te zijn, vormen geen buitengewone omstandigheden die de aanvraag in België kunnen rechtvaardigen.

De meerderheid van de vreemdelingen in België spreken één der landstalen. Dit element kan dan ook bezwaarlijk als buitengewone omstandigheid beschouwd worden.

Indien de vriendschapsrelaties en sociale contacten van voldoende duurzaam karakter getuigen zullen deze niet onderbroken worden door een tijdelijke afwezigheid uit het rijk.

Dat aan de betrokkene het statuut van staatloze werd toegekend middels een vonnis van de Rechtbank van Eerste aanleg impliceert geenszins een verblijfsrecht. Ook staatlozen zijn onderworpen aan de vreemdelingenreglementering. Betrokkene heeft nooit de nodige stappen gezet teneinde een nationaliteit te verkrijgen, noch om te achterhalen of hij in zijn vorige verblijfplaatsen (Rusland, Wit-Rusland en Oekraïne) over een verblijfsrecht zou kunnen beschikken. U beweert geen verblijfplaats te hebben in één van de drie staten doch bewijst u niet dat u ook het verblijfsrecht zou hebben verloren. Mocht u al het verblijfsrecht hebben verloren in één of meerdere staten dan is dit louter het gevolg van uw persoonlijk optreden daar u zich nooit hebt laten registreren. Bijgevolg kan de omstandigheid zijnde de erkenning als staatloze niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheid daar niet op voldoende wijze aannemelijk gemaakt wordt dat de overheden in Oekraïne, Rusland of Wit-Rusland niet kunnen worden aangesproken teneinde van daaruit de aanvraag tot machtiging in te dienen. De betrokkene is illegaal in het land. Uit illegaal verblijf kunnen geen rechten worden geput.

Bijgevolg:

Dient de vreemdeling gevolg te geven aan het bevel hem afgegeven op 06-06-2008.

(…)”

2. Rechtspleging

Uit de bewoordingen van het verzoekschrift blijkt dat verzoeker eigenlijk twee beslissingen aanvecht, met name de beslissing van de gemachtigde van de minister van Migratie- en asielbeleid waarbij de aanvraag om machtiging tot voorlopig verblijf onontvankelijk wordt verklaard en van het bevel om het grondgebied van het Rijk te verlaten.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen stelt vast dat verzoeker ter gelegenheid van zijn verzoekschrift verzuimt het bestreden bevel toe te voegen en dat daarenboven nergens uit de stukken van het administratief dossier blijkt als zou aan verzoeker een bevel om het

grondgebied te verlaten op datum van 6 juni 2008 zijn betekend, zodat het beroep in zoverre het gericht is tegen voornoemd vermeend bevel zonder voorwerp is.

3. Onderzoek van het beroep

In een enig middel voert verzoeker de schending aan van de artikelen 9 bis, 20 en 21 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna verkort geciteerd Vreemdelingenwet), alsook van het motiveringsbeginsel zoals vervat in artikel 2 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen.

Verzoeker stelt onder andere dat hij nooit de nationaliteit kan verwerven van de landen waar hij vroeger verbleef, laat staan een verblijfsrecht tenzij met een paspoort of identiteitsbewijs, dat een paspoort of identiteitsbewijs door de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen niet wordt afgeleverd dan tenzij er een (positieve) beslissing is over de aanvraag gegrond op artikel 9 Vreemdelingenwet, dat hij met andere woorden in een 'catch 22 situatie' is terechtgekomen nu geen enkele staat hem wil accepteren omdat hij geen reisdocumenten heeft en België deze niet aflevert aangezien hij eerst naar de desbetreffende staten dient te reizen om vandaar een aanvraag te doen, dat dit toch een logische conclusie is die door verweerder zelf had kunnen getrokken worden.

De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

Verzoeker betwist het hoofdmotief van de bestreden beslissing dat erin bestaat dat hij geen buitengewone omstandigheden heeft ingeroepen die de aanvraag in België kunnen rechtvaardigen. Hij meent dat hij wel degelijk buitengewone omstandigheden heeft aangevoerd die rechtvaardigen dat hij zijn aanvraag om machtiging tot verblijf in België kan indienen.

Het ten tijde van verzoekers aanvraag tot machtiging tot verblijf geldende artikel 9 Vreemdelingenwet luidt als volgt:

"Om langer dan de in artikel 6 bepaalde termijn in het Rijk te mogen verblijven, moet de vreemdeling die zich niet in één der in artikel 10 voorziene gevallen bevindt, daartoe gemachtigd worden door de Minister of zijn gemachtigde.

Behoudens de in een internationaal verdrag, in een wet of in een koninklijk besluit bepaalde afwijkingen, moet deze machtiging door de vreemdeling aangevraagd worden bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland.

In buitengewone omstandigheden kan die machtiging door de vreemdeling worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft; deze zendt ze over aan de Minister van Binnenlandse Zaken of aan diens gemachtigde. In dat geval zal ze in België worden afgegeven."

Als algemene regel geldt dat een machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven door een vreemdeling moet worden aangevraagd bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland. In buitengewone omstandigheden wordt hem evenwel toegestaan die aanvraag te richten tot de burgemeester van zijn verblijfplaats in België. Enkel wanneer er buitengewone omstandigheden aanwezig zijn om het niet afhalen van de machtiging bij de Belgische diplomatieke of consulaire vertegenwoordigers in het buitenland te rechtvaardigen, kan de verblijfsmachtiging in België worden aangevraagd.

De buitengewone omstandigheden, waarvan sprake in artikel 9, 3de lid Vreemdelingenwet mogen niet verward worden met de argumenten ten gronde die kunnen worden ingeroepen

om een verblijfsmachtiging te verkrijgen. De toepassing van artikel 9, 3de lid houdt met andere woorden een dubbel onderzoek in:

1° Wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of er buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen en zo ja, of deze aanvaardbaar zijn. Zo dergelijke buitengewone omstandigheden niet blijken voorhanden te zijn, kan de aanvraag tot het verkrijgen van een verblijfsmachtiging niet in aanmerking worden genomen.

2° Wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven. Desbetreffend beschikt de minister over een ruime appreciatiebevoegdheid.

Vooraleer te onderzoeken of er voldoende grond is om verzoeker een voorlopige verblijfsmachtiging toe te kennen, dient verweerder na te gaan of zijn aanvraag wel regelmatig werd ingediend, te weten of er aanvaardbare buitengewone omstandigheden werden ingeroepen om de afgifte van de verblijfsmachtiging in België te verantwoorden.

De vreemdeling moet in zijn aanvraag klaar en duidelijk vermelden welke de buitengewone omstandigheden zijn die hem verhinderen zijn aanvraag bij de diplomatieke dienst in het buitenland in te dienen. Uit zijn uiteenzetting moet duidelijk blijken waaruit het ingeroepen beletsel precies bestaat.

Uit vaststaande rechtspraak van Raad van State volgt dat uitzonderlijke omstandigheden geen omstandigheden zijn die het noodzakelijkerwijze onmogelijk maken om terug te keren naar het land van herkomst, maar het voldoende is dat het gaat over omstandigheden die het bijzonder moeilijk maken om terug te keren.

In casu werd de aanvraag om machtiging tot voorlopig verblijf van verzoeker onontvankelijk verklaard, hetgeen betekent dat de buitengewone omstandigheden die verzoeker heeft ingeroepen om te verantwoorden waarom hij geen aanvraag om machtiging tot verblijf in zijn land van oorsprong heeft ingediend, niet werden aanvaard of bewezen.

Bijgevolg dient onderzocht te worden waarom verweerder de aangevoerde buitengewone omstandigheden niet heeft aanvaard.

In de aanvulling van 2 februari 2006 op de aanvraag van 7 december 2005 om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9, 3de lid Vreemdelingenwet, voert verzoeker, onder meer als buitengewone omstandigheid aan dat hij gevangen zit in een 'catch 22-bepaling' daar hij wel weg wil, maar niet kan omdat hij geen paspoort heeft en hij geen paspoort kan krijgen. Op 31 oktober 2007 wordt, als aanvulling op verzoekers aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9, 3de lid Vreemdelingenwet, aan verweerder ter kennis gebracht dat verzoeker als staatloze werd erkend door de Rechtbank van Eerste Aanleg van Antwerpen bij vonnis van 23 oktober 2007.

Uit de bestreden beslissing blijkt dat verweerder meent dat er geen buitengewone omstandigheden voorhanden zijn die een aanvraag in België kunnen rechtvaardigen. De bestreden beslissing stelt terecht dat de toekenning van het statuut van staatloze geen verblijfsrecht impliceert, verder motiveert de bestreden beslissing eveneens terecht dat verzoeker niet aantoonbaar geen verblijfsrecht te kunnen verkrijgen in één van zijn vorige verblijfplaatsen. Uit de bestreden beslissing blijkt echter niet waarom het feit dat verzoeker geen paspoort heeft en hij niet 'weg kan', geen buitengewone omstandigheid vormt. Aldus kan ook niet afgeleid worden of de gemachtigde van de minister van Migratie- en asielbeleid bij het nemen van haar beslissing rekening hield met alle concrete en relevante gegevens van de zaak, namelijk met het feit dat verzoeker niet over een paspoort beschikt en geen paspoort kan verkrijgen. En dit terwijl er zich stukken in het administratief dossier bevinden

waaruit blijkt dat verzoeker een identiteitskaart nodig heeft om te reizen naar één van zijn vorige verblijfplaatsen. Ook blijkt uit de stukken die verzoeker toevoegde ter gelegenheid van zijn verzoekschrift en zijn repliekmemoë, dat hij vóór het nemen van de bestreden beslissing op de hoogte was van het feit dat hij een identiteitskaart nodig had om terug te reizen naar een vroeger verblijfsland, dat hij zich dan ook de moeite getrooste de Dienst Vreemdelingenzaken per brief van 20 april 2008 te vragen om een identiteitskaart en reispaspoort voor staatlozen, dat het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen op 27 mei 2008 antwoordde dat een identiteitskaart pas kan verkregen worden na een positieve beslissing over de aanvraag op grond van artikel 9 Vreemdelingenwet en dat een reispas voor staatlozen pas kan verkregen worden wanneer men in het bezit is van een identiteitskaart van onbepaalde duur. Zoals reeds gesteld, kan uit de bestreden beslissing onmogelijk afgeleid worden of verweerder rekening hield met alle concrete en relevante gegevens van de zaak, zoals aangevoerd door verzoeker in zijn aanvraag om machtiging tot verblijf als buitengewone omstandigheid (namelijk het niet aanwezig zijn van een paspoort waardoor hij niet 'weg kan'). Een schending van de motiveringsplicht wordt aangetoond.

Het middel is gegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Vernietigd wordt de beslissing genomen ten aanzien van X door de Dienst Vreemdelingenzaken op zes juni tweeduizend en acht waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9, 3de lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk wordt verklaard.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op acht en twintig oktober tweeduizend en acht door:

mevr. J. CAMU,

wnd. voorzitter,
rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS.

J. CAMU.